

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ.

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΞΕΑΡΗ
1885.

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΤΡΩΝ ΤΩ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΤΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΣ

Διά τὸ Ἐξωτερικόν Δρ. Ν. 20.
" " Ἐσωτερικόν " " 15.
" τοῦς κκ. Φοιτητάς " " 8.

ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐς τὴν Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ
Ὁδὸς Πιπυκωτῶν
ΑΡΙΘΜΟΣ 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Πνευμονική φθίσις πεπτικῆς καταγωγῆς, ὑπὸ Σπ. Ἰω. Καλλιπῆ. (Συνέχ.). — Περὶ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως τῶν ποτῶν ὑδάτων ὑπὸ ὕγιεινῆς ἐπιπέδου, καὶ ἕως τοῦ ὕδατος τῶν Ἀδαμῶν ἐν Ἀττικῇ, ὑπὸ Α. Κ. Χρηταμίτου καὶ Μ. Νικηταρά. (Συνέχ.). — Ἰατρικαὶ ἀνεπιτήδειαι ἐπὶ τῆς μολυσματικότητος ἢ μὴ τῆς φοικητικότητος ἐν γένει καὶ ἰδίως τῆς πνευμονικῆς, ὑπὸ Ι. Θεοφανίδου (ἐν Ἀγγλίῳ). (Συνέχ.). — Περὶ ἀμμωνιουρίας, ὑπὸ Βαρβολομαίου Α. Γαζῆ (ἐν Παρισίῳ). — Εἰδηποιήσεις. — Βιβλ. δελτίον.

ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΗ ΦΘΙΣΙΣ ΠΕΠΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΥΩΓΗΣ

ὑπὸ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΙΩ. ΚΑΝΕΛΛΗ.

(Συνέχεια ὅρα σελ. 49).

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἀρχαίαν φυσιογνωσίαν, ἐν ἣ ἡ εὐκασία ἐκτετατοῦσθαι εἴρεται μῆτραν, καὶ μολυσματικαὶ νόσοι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσωσιν ἐν τῷ ὄργανισμῷ διὰ τῶν πεπτικῶν ὁδῶν, καθότι τὸ γαστρικὸν ὕγρὸν ἐξήσκει, ὡς ἐφρόνου, ἐπὶ τῶν μολυσματικῶν ὑδάτων διαλυτικὴν τινα ἐπιπέδου ἣτις ἐξεμῆδενίζε τὰς ιδιότητάς των. Πλὴν ἀλλ' ἄρα ἤδη περὶ τὸ τέρας τοῦ τελευταίου αἰῶνος ὁ μακρῆσις Courville καὶ ὁ Vieq d'Azur ἀπέδειξαν δι' εὐθείων πειραμάτων, ὅτι ὁ βέλαιος λοιμὸς ἦν μεταδιδόμενος διὰ τῶν πεπτικῶν ὁδῶν. Ἀλλ' ἡ ἐν τῶν πειραμάτων τούτων

εξαχθεῖσα διδαχὴ ἔμεινεν ἀνευ ἐπιρροῆς, καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι τὸ γαστρικὸν ὑγρὸν διὰ τῆς διαλυτικῆς του δυνάμεως ὑπερήσπιζε τὸν ὀργανισμὸν ἀπὸ τῶν διὰ τῶν πεπτικῶν ὀδῶν μολύνσεων, ἠκολούθησε καὶ ἰσχυρῶς ἄλλοι θειά τις. Μετὰ ταῦτα ἐτελέσθησαν ἕτερα πειράματα τὰ τοῦ Renault μεταξὺ ἄλλων, πρὸ τριάντα ἐτῶν, ἐπὶ τοῦ ἰοῦ τῆς μάλας, καὶ τοῦ Chauveau ἐπὶ τοῦ ἰοῦ τῆς θαμκλίδος, καὶ τοῦ Pasteur καὶ Toussaint ἐπὶ τοῦ ἀνθρακώδους ἰοῦ, ἡ δὲ ἀποδείξις ἐξήλθε φαινή, σπουδαιοτάτη ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς, ὅτι δηλαδὴ ἡ διαλυτικὴ ἐνέργεια τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ δὲν ἐξαρτεῖται ἐπὶ τῶν μολυσματικῶν οὐσιῶν ἢ μάλλον ἐπὶ τῶν φορέων τῆς μολύνσεως, οἷς ἐκτείνε διακρηταῖον ἐν αἰορήσει, διότι αἱ φορεῖς οὗτοι εἰσι ζῶντες. Δύνανται καὶ ἄλλων αἰ οὐσίαι αὐταὶ καὶ ὑποστῶσι τὴν τοῦ γαστρικοῦ χυμοῦ ἐνέργειαν καὶ καὶ διαλυθῶσι ὡς ἡ κύστις ἢ τὴν τριχίνα περιβάλλουσα πλὴν ἢ τελευταίαν, ἐξελευθερωθῆσα τῆς κύστεως τῆς, διαπαρέουσαι τὸ γαστρικὸν ὑγρὸν καὶ εὐρίσκειται ἐν τῇ λεπτῇ ἐντέρῳ, κτωμένη ὕλας τῆς τὰς ἐνεργείας καὶ τὴν παραγωγικὴν τῆς δυνάμεως. Οὕτω δ' ἔχει τὸ πρῶτον καὶ περὶ τῶν ζῶντων τῶν μολύνσεων στοιχείων ἢ οὐσίαι, ἥτις τοῖς χρησιμεύει, ὡς ἂν τις εἴποι, ὡς εἰλημμα δύναται καὶ περὶ διὰ τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ, πλὴν τοῦτο μένει ἀνευ ἐνεργείας ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἀφίνει ἐλευθέρως καὶ διέλλοι τὸ ἐντερὸν, ἐνθα ἡ ἀπορρόφησις καὶ ἀποδέχεται φέρουσα αὐτὰ εἰς τὸ κυκλοφορικὸν βῆμα. Ἐὸ αἷμα, κατὰ τὰ μολυσματικὰ εἶδη, ἢ χρησιμεύει αὐτοῖς ὡς μέσον καλλιέργειας ἢ καὶ διασκορπίζει ἐν τοῖς ἰστέσι, οἵτινες εἰσιν αἱ εὐνοϊκότεραι εἰς τὸν ἐπὶ τῷ πνεύματι πολλοπλασιασμὸν κύτων. Τὸ ἄρτιον πείραμα τῶν κα. Arloing, Cornavin καὶ Thomas ἐπὶ τοῦ συμπτωματικοῦ ἀνθρακῶς ἐκαμιν ὥστε καὶ ἐνοηθῆ καλῶς τὸ φαινόμενον τῆς ἐνταπίσεως. Ἐν ὅσῳ εὐρίσκειται ἐν τῷ αἵματι τὸ μικρὸζῶον τῆς νόσου ταύτης δὲν εὐρίσκει ἐν αὐτῷ, διότι εἶναι μὴ ἀερόβιον, καὶ εὐνοϊκῶς συνθήκας εἰς ταχὺν πολλαπλασιασμὸν. Ἀλλὰ περιστάσεως τινος παρεμβληθείσης ὥστε καὶ ἐξκαθισθῶσιν ἔστω καὶ σταγόνες τινὲς αἵματος ἐν τῷ κυκλοφορικῷ ἰστέῳ ἢ καλῶν ἐν τῷ μυελῷ ἰστέῳ, ταυτοστιγμῆι μάλιστα εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἐντοπισμοῦ τοῦτου, ὁ πολλαπλασιασμὸς τελειοῦται μετὰ ταχύτητος προοῦσης καὶ δίδει γένεσιν εἰς γαγγραινώδη συμπτωμάττα, καὶ περίπου θανατηφόρα. Ἐνεκα τοῦτου μάλιστα ὁ Biutloy φησὶ ἀξίως ὅτι ἐν τοῖς ἐντοπισμοῖς οἵτινες συνιστῶσι τὰ οἰκεία χαρακτηριστικὰ τῶν μολυσματικῶν νόσων, συμβαίνει τι παρεμφερές, τοῦτέστιν ὅτι αἱ πολλαπλασιασμοὶ τελιοῦνται κατὰ προτίμησιν ἐν ἐκείνοις τῶν ἰστέων, οἵτινες εἰσιν αἱ μάλλον ἀρμόδιοι ἕνεκα τῆς ἀνατομικῆς καὶ χημικῆς τῶν συστάσεως, εἰς τὴν ζῶν τῶν στοιχείων τοῦ μολυσματος ἐκείτης μολυσματικῆς πύσεως.

Ὁ κ. Villemain εἰς τρεῖς σειρὰς πειραμάτων γενόμενα: ἐπὶ κοιλίαν

καὶ ἰνδοχοίρων ἐποῦδασε τὰ ἀποτελέσματα τῆς πέψεως εἴτε ὑγρῶν ἐν αἷς εἶχε λειοτριβῆσαι τεμάχιον πνεύμονος φυματιῶντος ἀνθρώπου, καὶ ἄπερ ἐχορήγησε μετὰ ἀλεύρου, ὑπὸ τὴν μορφήν μικρῶν μαλακῶν σφαιρίων, πάχους μικροῦ φασιόλου, εἰς σφαιρὸν 8 ἔως δέκα κοιλίαις εἴτε τέλει φυμακίων συνισταμένων ἐκ πτύρου καὶ πτυέλων φθισικῶν χορηγηθέντων ἰνδοχοίροις τέταρτον τὸν ἀριθμὸν, οἵτινες ἔλαβον ἕκαστος 40 γραμμάτια ἀνευ δυσκολίας. Ἡ πνευμονικὴ ἐξέτασις τῶν ζῶων τούτων ἐδείξεν: 1. — Ἐπὶ δύο ἐκ τριῶν τῆς πρώτης σειρᾶς, ἀλλοιώσεις πνευμονικῆς φυματιώσεως, σπληνικῆς καὶ γαγγλιομεστουτερικῆς. Τὸ τρίτον ἐξῆλθεν ἀόρατος τοῦ πειράματος. — 2. — Ἐφ' ἐνός τῶν δύο τῆς δευτέρας σειρᾶς, φυματιώσεως ἀλλοιώσεως τοῦ σπληνὸς καὶ τοῦ ἥπατος, τοῦ μαίζονος ἐπιπλοῦ, τῶν μεσεντερικῶν γαγγλίων, τοῦ τυφλοῦ, τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου. Εἰς ὅσῳ ἐπορῆ τὸν ἕτερον κόμβον τῆσδε τῆς σειρᾶς, οὐδεμία ἀλλοίωσις. 3. — Ἐπὶ τῶν 4 ἰνδοχοίρων οἵτινες ἐπέψαν πτύελα φθισικῆ, ἐμβληθέντα εἰς πτύελα, αἱ φυματιώσεως ἀλλοιώσεως ἐπισκοπήθησαν ἐφ' ἀπάντων ἐν τοῖς πνεύμοσι, τῷ σπληνί, τῷ ἥπατι, τοῖς μεσεντερικοῖς γαγγλίοις, τῷ λεπτῷ ἐντέρῳ, τῷ τυφλῷ κ.λ. Ἐπιλέγει δὲ ὁ κ. Villemain ὅτι αἱ παρατηρήσεις αὗται ἀποδεικνύουσιν ὅτι αἱ περθεῖται φυματιώσεως οὐσίαι ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῶν ἰστέων καὶ ἐπὶ τῶν ὀργάνων τῶν συνήθως ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς φυματιώσεως. Ὁ πεπτικὸς σωλὴν καθ' ἑαυτὸν, φυσικῶς πρῶτος προσδαλλόμενος, δὲν ἀλλοιοῦται ἀδιαφόρως ἐν ὕλαις τῆς μοίρας του, ἀλλ' αἰ ἐν ἐκείναις, αἵπερ δηλοῦνται προσβληθεῖσαι ὅταν πρόκειται περὶ φυματιώσεως φυσικῆς ἢ γεννηθείσης ἐξ ὑποδορείου ἐνοφθαλμίσσεως. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐκλογῇ τοῦ τύπου ἔνεστι τὸ δοκίμιον, ὅτι ἡ φυματιώδης οὐσία ἐστὶ μολυσματικὴ, ἢτοι ὅτι ἐγκλείει ζῶν τι στοιχεῖον, μονολεξεῖ μικροσκοπιῶν, ὥστε: κατὰ προτίμησιν ἀναπτύσσεται ἐν τοῖς ἀρμόδιοις ἰστέσι, οἵτινες ὡς ἐκ τῆς ὀργανικῆς τῶν συνθέσεως, τῷ χρησιμεύουσιν ὡς καλλιεργητικὸν μέσον.

Ὁ καθηγητὴς Parrot, ὁ μοιραῖος τόσῳ πρόωρος ἀποθνήσκων πρὸς μεγίστην ζημίαν τῆς τε ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, παρουσίας τῷ 1869 τῇ ἰατρικῇ τῶν νοσοκομείων ἐταιρίᾳ, τεμάχια νεκροτομῆς προσερχόμενα ἐκ ζῶων, αἵτινα εἶχον πέψει φυματιώδεις οὐσίας καὶ ὡς ἐκ τοῦτου ἐπολύθησαν ἐκ τῆς φυματιώσεως συνεπαίξ τῆς πέψεως ταύτης.

Ὁ καθηγητὴς Saint-Gyr τῆς κτηνιατρικῆς σχολῆς τῆς Lyon πειραματίζων ἐπὶ μύσων καὶ νέων δαμάλεων ἐξαμήνων, ἐν τελείᾳ καταστάσει ὄντας, ἐπέτυχεν ἀποτελεσμάτων ὁμοίων ἐκείνοις ἄπερ ἔδωκαν τὰ πειράματα τοῦ κ. Chauveau. Ἡ τῆς φυματιώδους οὐσίας δόσις ἰσοδύναμη πρῶτον τινὶ ζῶῳ ἦν 60 γραμμάτων, χορηγηθέντων ἐν δύο ἡμέραις. Κατὰ τὴν νεκροτομήν αὐτοῦ, τελεσθεῖσαν μετὰ διήμερον, παρετήρησαν φυματιώδη ἐκρύβισιν ἐκ τῶν ἐκδηλωθέντων τῶν δύο ἐπιστολοφυματιῶν γαγγ

γλίων και πλειόνων μεσεντερικών τρεις κοκκιάσεις μόνον ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ ἐνὸς τῶν πνευμόνων, ὄντων ἀμφω ἄλλως τε ὑγιῶν. Ἐπί τινος ἐτέρου μόσχου, φυματιώδης οὐσία λειοτριβήσεται καὶ διαλυθεῖται ἐν ὀλίγῳ γάλακτι ἐχορηγήθη τρεῖς κατὰ συνέχειον ἡμέρας, εἰς δύοσιν 80 γραμμῶν ἐκάστοτε. Δύο ἕτεροι δόσεις ἐξ 20 γραμμῶν ἐκάστη, ἐδόθησαν ἐπι ἑνα μῆνα μετὰ τὰς πρώτας. Ὁ μόσχος οὗτος ἐπέζητε δύο μῆνας μετὰ τὴν πρώτην πέψιν. Κατὰ τὴν νεκροτομὴν του παρατήρησαν τὴν φυματιώδη διήθησιν τῶν ὀπισθοφρυγγικῶν γαγγλίων καὶ τῶν μεσεντερικῶν φυματιώδης ἐξοίδησις τριῶν τοῦ Παγκρ. πλᾶκῶν. Οὐδὲν ἀλλοχοῦ ἐπι δύο μόσχων μαρτύρων, τῶν δύο τούτων πειραμάτων καὶ ὑποβλήθοντων τῇ αὐτῇ ὀρεπτικῇ διαίτῃ μὲ ἐκείνους εἰς οὓς ἡ φυματιώδης οὐσία ἐχορηγήθη, ἡ νεκροτομὴ δὲν ἐπέστρεψεν ὥστε νὰ παρατηρήσῃ οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν.

Ὁ κ. Visour d'Armas καθύστεσε τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς ἰατρικῆς πλείστας γαλιᾶς τραφεύσας διὰ πνευμόνων φυματιωδῶν διαλύσεων φονευθεῖσῶν ἐν σφαίρῳ τῆς πόλεως¹⁾. Ἐπί 5 ζώων, ἐν μόνον, γηραιά τις γαλιᾶ, δὲν ἔφερον οὐδὲν ἕγχο; φυματιωδῶν ἀλλοιώσεων. Αἱ ἕτεροι πᾶσαι νεαρῆ ἐξεδήλουν ἐν τῷ λεπτῷ ἐντέρῳ, τοῦ μεσεντερικοῦ; γαγγλίου; τῷ σπληνί, πνεύμονι, τοῦ βρογχικοῦ; γαγγλίου; φυματιώδεις κοκκιάσεις ἐπὶ μᾶλλον ἢ ἤτταν προεχωρηκυίας. Ἐὶ ἀκλόουθον ἔτος ὁ κ. Visour ἔθρεψεν ἄπαξ καὶ ἑβδομάδα δύο ἑτέρας γαλιᾶς διὰ συντριμμάτων πνευμόνων φυματιωδῶν δαμάλεων, πεντήκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν τοῦ πειράματος ἀρχὴν εὔρεν ἀξιοσημειώτους ἀλλοιώσεις²⁾. Ἐπί τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου ἔπασαι αἱ πλάκες καὶ πρὸ πάντων αἱ λεητικαὶ τοῦ εἰλωθῆ πλάκας, ἐξοιδηκυία, ἐξήλωκωμένα; δισσπαρμέναι ὑπὸ τυρωθῶν ἐστιῶν. Ἐπί τοῦ περιτοναίου καὶ τοῦ μεσεντερίου φυμάτια ἀκολούθησαν τῇ διαδρομῇ τῶν ἀγγείων, τὸ πάγκρεας ἔστιν ἐξωδηκός, διηθημένον ἐκ μικρῶν κυτρίων μαζῶν, μονήρων ἢ κατὰ σωρούς. Ὁ στόμαχος παρίστησι, πρὸ ἐνὶ τῶν ζώων, φυματιώδες δζίδιον, πλὴν παρ' ἀμφω τὸ τε ἡπαρ καὶ ὁ σπλην ὑγιεῖς εἰσιν. Ἐν τοῖς πνεύμοσι κεγχροειδῆς φυματίωσις κινδύνηλος, ἀλλοιώσις ἄλλε; ἀφορισμένη καὶ ἱστολογικῶς διάφορος τῆς ἐνὶ τε ὀφειλομένης εἰς συχνὰ παράτητα ἐν τῷ πνεύμονι τῆς γαλιᾶς. Ὁ ὑπεζωκός τὰ βρογχικὰ γαγγλία, οἱ βρόγχοι καὶ ἡ τραχεῖα εἰσιν ὑγιεῖς; πλὴν ἡ λαρυγγικὴ βλεννομεμβράνη παρουσιάζει ὠραίας διαχυεῖς κοκκιάσεις, καὶ τὸ ἀριστερὸν ὑπογένειον γαγγλίον καὶ τὸ δεξιὸν ὀπισθοφρυγγαῖόν εἰσιν πατιρικῶς φυματιωδῆ.

(ἀκολουθεῖ)

1) Visour, Bullot. Academie, τοῦδ. 15 Σεπτεμβρίου 1874.
2) Op. cit.

ΠΕΡΙ ΧΗΜΙΚΗΣ ΑΝΑΛΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΟΤΙΜΩΝ ΥΔΑΤΩΝ
ὑπὸ ὑγεινήν ἐπιψιν,
καὶ ἰδίως τοῦ ὕδατος τῶν Ἀθηνῶν ἐν Ἀττικῇ.

ΥΠΟ Α. Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ ΚΑΙ Μ. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ

Πρὸς τὸν Νομάρχη Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

(Συνίχαι. ἄρ. σελ. 53).

γ'. — Προσδιορισμὸς τῶν λοιπῶν συστατικῶν τοῦ ὕδατος.

Βλέπομεν ἀνωτέρῳ ὅτι μετὰ τὴν ἀνίχνευσιν τῶν ἐπιβλαβῶν ἐλείνων οὐσιῶν, ἀμιμονίας καὶ νιτρῶδους δζέας, ὁ τελὼν τὴν ἐξέτασιν ποτίμου ὕδατος ὀφείλει νὰ προσδιορίσῃ ἂν ἐμπεριέχῃ ἐκ τῶν τοκτικῶν καὶ μὴ ἐπιβλαβῶν συστατικῶν μεῖζον ποσὴν ἢ τὴν ὑπὸ τῆς πείρας ὀρισθέντα μέγιστον ὄρον τῶν ἐν καλῷ ποτίμῳ ὕδατι περιεχομένων οὐσιῶν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν οὐσιῶν τούτων ἀρκεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἡ χρῆσις κανονικῶν διαλυμάτων, χάριν ἐλέγχου καὶ συγκρίσεως ἀποπαρασκευασμένων, περιεχόντων τὰς ἐν λόγῳ οὐσίας κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἕνεκατοῦ ἐν τῷ ὕδατι μεγίστου ὄρου. Ἐπί τούτῳ δὲ προστίθενται τὰ σχετικὰ ἀντιδραστήρια τῶν ἀνζητουμένων τούτων οὐσιῶν πρὸς τε τὸ ἐξετάζόμενον ὕδωρ καὶ πρὸς ἕσπον ἄγκον τοῦ ὡς εἴρηται παρασκευασμένου κανονικοῦ διαλύματος, εὔρισκόμενα ἐντὸς ἰσομεγεθῶν δοκιμαστικῶν ποτηρίων, καὶ παραβλάσσεται τὸ ὑπὸ ἕτους ὄρου; προκύπτον ἀποτέλεσμα τῶν ἀντιδράσεων. Ἐὰ τῆς πυκνότητος καὶ τῆς χροιοῦ τῶν ἰζημάτων οὐκόλως ἀποφινόμεθα τῆτε μετ' ὀλίγην ἄσκησιν, ἂν τὰ ἐν τῷ ἐξεταζόμενῳ ὕδατι περιεχόμενα σώματα ὑπερβαίνουσι τὸν ἀνώτατον ὄρον ἢ οὐ, ἢ ἂν παντελῶς ἐξ αὐτοῦ ἐλλείπουσι.

Τοιαῦτα κανονικὰ διαλύματα εἰσὶ:

1. — Διὰ μὲν τὸ χλωρίον, οὐ τὸ σῦνηθες ἀνώτατον ἀνεκτὸν ὄριον εἶναι 35,5 χιλιοστόγραμμα ἐν ἐνὶ λίτρῳ ὕδατος; 0,117 γράμματα χλωριούχου νατρίου ἐν 2 λίτροις ὕδατος ἀπεσταγμένου.
2. — Διὰ δὲ τὸ νιτρικὸν ἄζω (27,0 χιλιοστόγραμμα ἐν τῷ λίτρῳ ὕδατος); 0,0866 γρ. νιτρικοῦ καλίου ἐν 2 λίτροις ὕδατος ἀπεσταγμένου.
3. — Διὰ τὸ θεικὸν ἄζω (40,0 χιλιοστόγραμμα); 0,1742 γρ. θεικοῦ καλίου ἐν 2 λίτροις ὕδατος ἀπεσταγμένου.
4. — Διὰ τὰ ἄλατα τῆς ἀσβεστοῦ (180,0 χιλιοστόγραμμα); 0,3568 γρ. χλωριούχου ἀσβεστοῦ ἐν 1 λίτρῳ ὕδατος ἀπεσταγμένου.

5. — Διά τήν γύψον ήτοι τὸ θεικὸν ἀσβεστίου εἰδικώτερον (68 χιλιοστόγραμμα ἐν ἐνὶ λίτρῳ ὕδατος): 0,1742 γρ. θεικοῦ καλίου ἐν 2 λίτρῳ ὕδατος ἀπεσταγμένου.

6. — Τὸ δὲ σύνολον τῶν ἀλάτων τοῦ ἀσβεστίου καὶ τοῦ μαγνησίου ήτοι ὁ βελήμις τῆς σκληρότητος τοῦ ὕδατος, προσδιορίζεται δι' ἰδιαιτέρας ὀγκομετρικῆς δοκιμασίας: καὶ

7. — Διὰ ποσοστὸν τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν προσδιορίζεται, ὡς ἀμέσως θέλομεν εἰδικώτερον περιγράψει, δι' ὀγκομετρήσεως μεθ' ὑπερμαγνησικοῦ καλίου.

Ἰδόμεν νῦν πῶς ἐφαρμόζονται τὰ διαλύματα ταῦτα πρὸς ἐκτίμησιν τῶν συστατικῶν τοῦ ὕδατος κατὰ προσέγγισιν ὕψους: δὲ ἀποφύγομεν ἐπιναλήψεις θέλομεν περιγράψει παραλλήλως καὶ τὰς σχετικὰς μεθόδους πρὸς ἀκριεῖς προσδιορισμὸν τῶν οὐσιῶν τούτων κατὰ ποσόν, πρῶτον τε πάντοτε τὰς ἀπλουστάτας τῶν μεθόδων.

1. — Προσδιορισμὸς τοῦ χλωρίου.

Ὁ προσδιορισμὸς οὗτος εἶναι τοσοῦτον σπουδαῖος, διότι εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι πᾶσαι ὑπέρθασις τοῦ ἀνωτάτου ἀνεκτοῦ ὄριου τοῦ σώματος τούτου (35.5 χιλιοστόγραμμα χλωρίου ἐν ἐνὶ λίτρῳ ὕδατι ποτίμου) ἐν ὕδατι προσερχομένη ἐξ ἐδάφους μὴ ἀλατοφόρου (τουτέστι γαλιτικού ἢ βραχώδους, μὴ περιέχοντος χλωριούχον νάτριον) πηγάζει ἐκ προϊόντων ἀποσυνθέσεως ζωικῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν, ὡς οὐρίων, ἐκρίσεων, λιπασμάτων, κόπρου καὶ τῶν τοιούτων, εἰσελευσάντων, εἴτε ἀμέσως εἰς τὸ ὕδωρ εἴτε εἰς τὸ δι' οὗ διήλθε τοῦτο ἕδαφος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐνοεῖται ὅτι θέλουσιν ἐπίσης εὐρεθῆ ἢ τε ἀμμωνία καὶ τὸ νιτρῶδες ὄξύ, ἐν ἢ μόνον τῶν ὕδατος εἶναι πρόσφατος: ἐὰν δὲ ἕκτοτε πολλὴ παραλλήλως χρόνος, ἢ ἐὰν ἐγένετο αὕτη εἰς μεγάλῃν ἀφ' ἡμῶν ἀνατὸν ζῶν τοῦ ὕδατος ἀπόστασιν, ἐνδέχεται νὰ μετατρέπη ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ νιτρῶδους ὄξους εἰς νιτρικὸν ὄξύ.

α'. — Ἐκτίμησις κατὰ προσέγγισιν.

Ἄφ' ἐνὸς μίγνυμεν 20 κυβικά ἐκαστομέτρα τοῦ ὡς ἀνωτέρω διαλήφθη κανονικοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 διαλύματος τοῦ χλωριούχου νιτρικοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου 20 ἐπίσης κυβ. ἐκ. τοῦ ἐξεταζομένου ὕδατος μετὰ 4 σταγόνων χημικῶς καθαρῶ, πυκνοῦ νιτρικοῦ ὄξους καὶ ἀνατὸν 10 σταγόνων διαλύσεως νιτρικοῦ ἀργύρου ἐν ὕδατι (1:20). Πικραθάλοντες τὰ οὗτω παραγόμενα λευκὰ κζήματα, εὐκόλως συμπεραίνομεν ἀν τὸ ὕδωρ ἐνέχει ὀλιγώτερον χλωρίον ἢ περισσότερο τοῦ ἀνεκτοῦ ὄρου. Συνήθως ὀρεῖται τότε νὰ σχηματισθῇ ἐλαφρὸν θόλωμα μᾶλλον γαλακτώδες καὶ οὐκ ἔχον

τυρώδες: ἐὰν ὅμως εἴτε τὸ θόλωμα εἶναι πολὺ πυκνόν, εἴτε προκύψῃ κζήμα ἐν εἴδει κροκιδῶν κατατιθέμενον, εἰκάζομεν ὅτι ἐμπεριέχεται ὑπερμετρον ποσοστὸν χλωρίου.

β'. — Ἀκριεῖς προσδιορισμός.

Πρὸς 300 κ. ἐκ. τοῦ ἐξεταζομένου ὕδατος, εὐρισκόμενα ἐντὸς εὐρυχώρου ποτηρίου, προσθέτομεν 8 σταγόνας διαλύσεως μονοχρωμικοῦ καλίου, ὑποὺς γίνῃ κίτρινον τὸ ὕδωρ, ἐκ σταγονομέτρου δὲ ἠριθμημένου εἰς ὄσκατα τοῦ κυβικοῦ ἐκαστομέτρου ἐνσταζόμεν, ἐπιμελῶς ἀναδεύοντες τὸ ὕδωρ διὰ βελήμιος ὑκλίνης, διαλύσιν νιτρικοῦ ἀργύρου, περιέχουσαν ἐν ἐνὶ λίτρῳ ἀπεσταγμένου ὕδατος ἄκριθως 17,0 γρ. κερυσταλλωμένου νιτρικοῦ ἀργύρου, ἐφ' ὅσον ἐπιφρατῆ ἢ ζωηρῶς κίτρινη χροιά τοῦ παραγομένου κζήματος. Ἄμικ δὲ ὡς ἀλλοιωθῆ αὕτη καὶ μεταβληθῆ εἰς ῥυπαρῶς χρυσομηλόχρουν ήτοι ὑπεροχρικήν, διακόπτομεν τὴν προσθήκην τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου. Ἢ μετατροπὴ αὕτη τῆς χροίας ἐπιτυγχάνεται ὁπόταν καὶ μίαν ἔστω σταγὼνα τοῦ ἐν λόγῳ ἀντιδραστηρίου προσθέσωμεν ἐπὶ πλέον τῆς πρὸς καθ' ἕξιν τοῦ προστεθέντος ἀργύρου ὑπὸ τοῦ ἐνυπάρχοντος ἐν τῷ ὕδατι χλωρίου ἀπαιτούμενης ποσότητος. Ἀριθμοῦμεν τότε τὰ κυβικά ἐκαστομέτρα τῆς καταναλωθείσης διαλύσεως τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου καὶ πολλαπλασιάζομεν αὐτὰ ἐπὶ τὴν συντελεστὴν 11,83, ὅστις ἀπ' εὐθείας παρέχει ἡμῖν τὸ βῆρος τοῦ χλωρίου εἰς χιλιοστόγραμμα, ὅπερ ἐμπεριέχεται ἐντὸς 1 λίτρου ὕδατος. Ἦν δὲ ἀριθμὸν τοῦτον παραβάλλομεν πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἀναγραφέν κοινῶς παραδεκτὸν ἀνωτῶτον ἀνεκτὸν ὄριον.

Εἰς τὴν πηγὴν τῶν ἄδαμῶν ἀπαιτοῦνται λ. χ. 7,2 κυβ. ἐκαστοστ. διαλύσειν νιτρικοῦ ἀργύρου, ὅθεν $7.2 \times 11.83 = 85,2$ χιλιοστογρ. χλωρίου ἐμπεριέχονται ἐντὸς 1 λίτρου τοῦ ὕδατος τούτου.

2. — Προσδιορισμὸς τοῦ νιτρικοῦ ὄξους.

Τὸ νιτρικὸν ὄξύ εἰ καὶ ἦναι ἡ ἀνωτάτη βελήμις ὀξειδώσεως ἐν τῇ προκύπτῃ ἀποσυνθέσει τῶν ἀζωτοῦχων ὀργανικῶν ζωικῆς φύσεως προσμίξεων τοῦ ὕδατος, δὲν δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ ἀπολύτως ὡς γνώμων τῶν δηλητηριωδῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ καὶ εἶναι πολὺ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον ἢ τὸ νιτρῶδες ὄξύ, διότι εἴτε μικρύτερ ἢ πικρὸς αὐτοῦ τὴν τελείαν ὀξειδῶσιν τῶν ἐξ ὧν παρήχθη ὀργανικῶν οὐσιῶν, εἴτε εἰσῆχθη εἰς τὸ ὕδωρ διὰ τῆς βροχῆς ἢ τοῦ ἀροσοβασισμοῦ: μόνον δὲ ἔταν ἡ ποσότης αὐτοῦ ἦναι ὑπερβάλλουσα καὶ ἡ παρουσία αὐτοῦ συνδυάζεται μεθ' ἑτέρων ἀφορμῶν ὑποψίας, τότε δύναται καὶ τοῦτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λόγος ἀπορρίψεως τοῦ ὕδατος. Καλὸν πότιμον ὕδωρ χῶριον ἀραιοῦς κατακημένων σπανίως μόνον ἐμπεριέχει νιτρικὸν ὄξύ, ἐν δὲ ταῖς πόλεσι τὸ μὲν καλὸν ὕδωρ μόλις ποτὲ ἐνέχει ἔχον

αὐτοῦ κατώτερα τοῦ ἀνεκτοῦ ἀνωτάτου ὄριου (27 χιλιογράμ. ἐν ἐνὶ λίτρῳ), τὸ δὲ ὀπωσδήποτε μεμολυσμένον καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑποπτον (οἷον τὸ τῶν ἐγγύς τῶν βιβίων φρεάτων), δεικνύει ἐνίοτε σημερινὰς αὐτοῦ ποσότητας. Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ διεθνοῦς συνεδρίου τῆς ὑγιεινῆς (1864) εἶχεν ἀποφανθῆ ὅτι 4 χιλιοστόγρα. νιτρικὸς ὄξος ἐν ἐνὶ λίτρῳ ὕδατος (ἦτοι 4 μέρη ἐν 1,000,000 μέρεσιν ὕδατος) εἶναι ὁ ἀνώτερος ὅρος, ὃν δύναται νὰ περιέχῃ ὕδωρ τι ἄγνόν, ἐνὶ ἢ ἐν Manchester ἐπιτροπῇ τῆς ὑγιεινῆς ἀπέδειξεν ὅτι μετὰ βροχῆς καὶ θυέλλης τὰ γεννητώτερα τῶν ὕδατων περιέχουσι καὶ πλέον τῶν 27 χιλιοστογράμμων. Ὑδάτα δὲ ἐμολυσμένα ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγιεινὴν τῶν κατοίκων τῶν πόλεων Βερολίνου, Λειψίης καὶ Weimar ἐμπεριέχουσι 33, 50, 85, 412 καὶ 1000 χιλιοστόγραμματα. Τὸ ὕδωρ τοῦ φρεάτος τῆς οἰκίας K. Ψύδου ἐν Γερμανίᾳ τῶν Ἀθηνῶν περιέχει 237 χιλιοστόγραμματα καὶ εἶναι ἐπιβλαβές, διὸ καὶ εἴχε θεωρηθῆ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆ τοῦ ὡς λαματικόν, πρὶν ἢ ἀναλυθῆ. (ἀκολουθεῖ)

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

ἐπὶ τῆς μολυσματικότητος, ἢ μᾶλλον τῆς φυμκτιώσεως ἐν γένει καὶ ἰδίως τῆς πνευμονικῆς.

ὑπὸ I. ΘΕΟΦΑΝΙΔΟΥ (ἐν Ἀγγέλῳ).

(Συνέχεια. ἴσα σελ. 60).

Ἄλλως μοι εἶπε τις ὅτι ὁ δαμκλισμὸς τοὺς προσφύλαξε. Ναι· ἀλλὰ καὶ πόσα δὲν ἔχομεν παραδείγματα δαμκλισθέντων καὶ ἀναδαμκλισθέντων παθόντων τὴν εὐφρογίαν ἐκ τοῦ τοιαύτου συγχρωτισμοῦ; πόσα δὲ ἄφ' ἑτέρου ἄτομα ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας ἄπαξ δαμκλισθέντα, καὶ μὴ ἀναδαμκλισθέντα πλέον, δὲν ἔπαθον ἐκ τῆς εὐφρογίας, καίτοι ἐπὶ ἐβδημέδαις διαρκῶς διαμείνουν καὶ κοιμηθέντα ἐν τῷ κοιτῶνι τῶν εὐφρογιῶντων;

Ἄλλ' ἔστι, ὅταν ἄφορῶ τὴν εὐφρογίαν, προσφυλάττει τῆς μολύσεως ὁ δαμκλισμὸς, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ὀστεκκίης, (scarlatina) δι' ἣν οὐδὲν ἄλλο προφυλακτικὸν μέτρον ὑπάρχει, ἢ μόνον ἡ ἀπομάκρυνσις καὶ ἡ ἐλαιίης πύσης συγγονίης μετὰ τῶν οὕτω πασχόντων, πῶτα ἄτομα συγγενεῖς καὶ φίλους δὲν εἶδουεν πολλάκις εἰς τὰς διαφόρους ἐπιδημίας περιπονεύοντας ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας ὅλας τοὺς νοσήσαντας ἐξ αὐτῆς, καὶ παντάπασι μὴ προσβληθέντας ἐκ τῆς νόσου;

Ἐπίσης ἐκ τῶν ἐσχάτως γενομένων πειραμάτων ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ἐλαῖδες μίγμα δύναται εἰς τε κανίλους καὶ ἀνθρώπους νὰ μεταδοθῆ διὰ τοῦ ἐνοφθαλμισμού, ὡς καὶ διὰ τοῦ γάλακτος μητρὸς ἢ υεροῦ εἰς τὸ θαλάζιον παδίον ἢ καὶ διὰ τοῦ ἀέματος τῆς πιασούσης ἐκ τῆς νόσου μητρὸς

ἢ; τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς; ἐμβρυον. Ἄλλ' ὑπάρχει παράδειγμα ἐν τῇ ἐπιπέτῳ ὅτι μεταδόθη ποτὲ τὸ γαιωμήκωμα τοῦτο διὰ τοῦ συγχρωτισμοῦ, ἢ διὰ τῆς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου ἐπαφῆς ἀπὸ πύσωντος ἀτόμου εἰς ὄλιω ἢ γίω πρότερον;

Ἐκείνως ὁ ἴδις τῶν ὄψεων διὰ τοῦ δάγκματος τοῦ θηρίου ἐπὶ τοῦ δέρματος ἀνθρώπου ἢ ζώου ἐπιφέρει ἀφούκτως μολύνειν ἢ δηλητηρίσειν, τὸ δάγκμα δὲ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐνοφθαλμισμὸς τοῦ ἰοῦ τεχνητὸς εἰς τὰς φλέβας τοῦ δηληθέντος. Ἐν τούτοις τινὲς ἔρχον τὸν ἴον τῶν ὄψεων καὶ ἡμῶς διετέλεσαν ἀπρόσβλητοι ἐκ τῆς τοιαύτης δηλητηριάσεως, ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν μεγίστην διαφορὰν μετὰ τὸ ἐγκυνοτισμὸν ἢ ἐνοφθαλμισμοῦ, καὶ τῆς δι' οἰουδήποτε ἄλλου τρόπου μολύνσεως τοῦ ἀτόμου. Δὲν ἤξεύω ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ ἰοῦ τῆς λύσης ἐγένοντο ὅμοια πειράματα, ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰοῦ τῶν ὄψεων.

Ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγεται ὅτι ἡ φυμκτιώσις διὰ τῶν δι' ἐνοφθαλμισμού γενομένων μέχρι τοῦδε ἀπειρῶν πειραμάτων ἐπὶ τε ζώων καὶ τινῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀναιμιωτικῆς φύσεως νόσος μολυσματικῆς φύσεως καὶ πολλὰκις ἀναμειωτικῆς τοιαύταις. Εἰς ταύτας δύναται νὰ συγκαταριθμηθῶσι καὶ τὸ μίγμα τῶν ἐρυσιπελάτων, τῶν διαχύτων φλεγμονῶν, νόσων, ὧν ἀνεκαλύθη τὸ εἰδικὸν βακτήριον, ἐξαλλιεργήθη καὶ τὸ προῖον τῆς κλλιεργείας μετέθετο σταθερῶς τὴν νόσον εἰς ἄτομα ὑγιᾶ· ἀλλ' οὐδὲν ἦτον ἐπίσης ἀπεδείχθη ἡτι ἐκτός τοῦ ἐνοφθαλμισμού, διὰ τοῦ συγχρωτισμοῦ, ἢ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, πολλοὶ διαφρεύουσι τὴν μολύνειν ἐκ τῶν τοιαύτων καθαρῶς μολυσματικῶν νόσων· τοῦτ' αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν φυμκτιώσιν, ἥτις διὰ τοῦ ἐνοφθαλμισμού μὲν σταθερῶς δύναται νὰ μεταδοθῆ, διὰ δὲ τοῦ συγχρωτισμοῦ ἢ τοῦ περὶ τὸν πύσωντα ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος εἰς πύλιν καὶ ἐξαιρετικὰς περιστάσεις. Διὰ τοῦτον δὲ τὴν λόγον καὶ οἱ ἱατροὶ οἱ συνεχῶς συγχρωτιζόμενοι μετὰ τῶν οὕτω νοσοῦντων, ἐξαιρετικῶς καὶ εἰς σπανίως περιπτώσεις δύναται νὰ μολυνθῶσιν ἐκ τῆς νόσου ταύτης καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μένουσι πάντη ἀπρόσβλητοι.

Ἐξ ὅσων ἱττόρηται ἀκντιορήτως ἀποδεικνύεται ὅτι οὐδὲν ἢ νόσος εἰς τὸ 1/10 ἐμόλυνε τοὺς ὑγιεῖς τοὺς εἰς στενώτατον συγχρωτισμὸν ὡς ἐκ τοῦ συζυγικοῦ βίου αὐτῶν καὶ διαρκῆ ἐλθόντας μετὰ τῶν παθόντων τὴν νόσον. Οὔτε εἰς ἀνήρ, οὔτε μίαν σχεδὸν γυνὴ μετὰ παρέλευσιν τοσούτων ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῶν παθόντων συζύγων, ἔπαθε τὴν νόσον ταύτην μολυνθεῖσα. Τοῦναντίον ἡ κληρονομικὴ καταγωγή φαίνεται ἀνεπίδεκτος συζυγίσεως. Τί δὲ σημαίνει κληρονομικὴ καταγωγή; Κατ' ἐμὲ σημαίνει σάρκα ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὅστων ἐκ τῶν ὀστέων ἐκ τῶν δημιουργῶν γονέων εἰς τοὺς πατρ' αὐτῶν δημιουργηθέντας, ἐκ τοῦ πλάστου εἰς τὸ πλάσμα, ἢ μεταβίβασιν τῶν χυμῶν ἢ τοῦ αἵματος τῶν γεννητόρων εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν. Πάντες δὲ οἱ χυμοὶ καὶ τὰ στερεὰ μόρια τοῦ σώματος

φυσιολογικῶς εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος γεννῶνται. Ἄρα τὸ αἷμα φυματιῶντος πατρὸς ἢ μητρὸς εἶναι ἢ πρώτη δημιουργικὴ ὕλη, ἐξ ἧς ὁ πλάσθωσιν οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν, καὶ ὁ ἐνοφθαλμισμὸς τῶν ἰσθμῶν εἴτε διὰ νόσου τοῦ ὄργάνου, εἴτε διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου, ἢ τοῦ κυνός, τί ἄλλο εἶναι, ἢ μετάδοσις τοῦ ἰοῦ εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἡλιατηρικασθέντος οὕτω ζώου ἢ ἀνθρώπου; ἄλλ' ἐάν, ἀντὶ νόσου τοῦ ὄργάνου, οἱ χυμοὶ ἢ τὸ αἷμα τοῦ πάσχοντος ἐκ μαλυματικῆς νόσου μεταβιβασθῶσιν ἀπ' εὐθείας δι' ἄλλου τρόπου εἰς τὰς φλέβας τοῦ ὑγινοῦς ἀτόμου, τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι τὸ αὐτό; διότι τί ἄλλο εἶναι ἢ σύλληψις καὶ γονιμοποίησις τοῦ τεχνησομένου, ἢ δημιουργία νέου κτιρίου, οὗ τὸ πρῶτον ὕλικόν, λίθοι, ξύλα, κονιάματα κτλ. ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ παλαιοῦ οικοδομηματος πρὸς σχηματισμὸν τοῦ νέου; καὶ ἐάν τὸ ὕλικόν τοῦ παλαιοῦ κτιρίου, τὸ χρησιμεύον εἰς τὴν νέαν οικοδομὴν τύχη πεσοῦρωμένον, τοιοῦτον δὲν μέλλει νὰ ἦναι καὶ τὸ νέον κτίριον; καὶ ἐπιστημονικώτερον ἐκ τίνος ἄλλου συνίσταται ὁ νέος ὄργανισμὸς, ἢ ἐκ τῶν χυμῶν, ἢ τοῦ αἵματος τῶν γεννητῶρων, μεταδοθέντων ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς φλέβας τοῦ πατρὸς αὐτῶν δημιουργηθέντος; ἐν ἄλλαις λέξεσι κατὰ τί διαφέρει τοῦ τεχνικοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ;

Παραδεχόμενοι δὲ τὴν φυματίωσιν ἐν γένει ὡς μαλυματικὴν, ἢ παρασηματικὴν νόσον, διότι μετὰ τὴν ἰσχυροῦσαν ἤδη θεωροῦμεν τῶν μικροβίων, αἱ λέξεις αὗται εἰσι ταυτόσημοι, πᾶσα ἄλλη συντείνουσα εἰς ἀνάπτυξιν τῆς φυματιώσεως δέν νὰ θεωρηθῇ ὡς προδιθετικὴ μόνον, ὡς καθίσταται τότε τὸν ὄργανισμὸν προθυμότερον ἢ ἐπιτηδειότερον πρὸς τὴν μεταλήψιν τοῦ νοσήματος καὶ τὴν ἐκρηξιν αὐτοῦ. Ὅθεν ἢ ψύξις ἰδίως, καὶ αἱ ἐκ ταύτης πηγάζουσαι βρογχίτιδες, πνευμονίαι, ἢ πλευρίτιδες, τὰ σφοδρὰ ψυχικὰ πάθη, οἷον ἔρωσ σφοδρὸς, ἢ λύπαι μεγάλαι, ἢ καταχρήσεις ἀρρυθισίων καὶ ἐν γένει πᾶσα ψυχικὴ, ἢ ἠθικὴ μακροσμιᾶδος αἰτία, μόνον ὡς προδιθετικαὶ νὰ θεωρηθῶσι δύνανται, καὶ ὕπως ἐπὶ παντὸς σπέρματι, ἀπαιτοῦνται συνθήκαι τινεὶ πρὸς ἀναβλάστησιν, ἐπίσης ἀπαιτοῦνται καὶ ἐπὶ τοῦ σπέρματος, ἢ τοῦ ἰοῦ τῆς νόσου, ὅπως αὕτη ἀναβλαστήσῃ.

Ἄλλ' ἔταν ὡς ἐπὶ τινῶν τῶν ἐξιστορηθεισῶν παρατηρήσεων, ἢ νόσος ἀνεφάνη εἰς άτομα, ὧν οἱ μὲν γονεῖς, γέροντες ἤδη, ἐπιζῶσιν οὐδέποτε παθόντες τοιαύτην νόσον, καὶ συνεπῶς δὲν ἐπήγαγον ἐκ κληρονομικῆς καταγωγῆς, οὐδὲ μετεδόθη αὐτοῖς; ἢ νόσος ἐξ ἄλλων παθόντων φυματίων δια τοῦ συγχρωτισμοῦ, καθόσον εἰς οὐδεμίαν ποτὲ συνάφειαν ἦλθον οἱ ἐκ τῆς νόσου ταύτης προσβληθέντες μετὰ ἀτόμων ἄλλων οὔτε παθόντων ποῦ ὠρέπει νὰ ἀποδώσωμεν τὴν γένεσιν τῆς περὶ ἧς ἐ λόγος νόσου; Καὶ ἐμὲ ἀδιστακτικῶς εἰς μόνην τὴν χοιράδωσιν. Ἦν τῆς ἀμερῆς καὶ λεπτομεροῦς ἐξετάσεως ὕλει προκύψει ὅτι οἱ γονεῖς τῶν προσβληθέντων ἐκ φυματιώσεως, καίτοι τινεὶ τούτων ὕγιαι, καὶ εὐρωπτοὶ μάλιστα, ἐν νεκρῇ

ἡλικίᾳ ἢ βρεφικῇ, ἔπαθον ἐκ χοιράδων, ἢ χοίρων νὰ πάθωσιν οὔτοι ἐκ τοιαύτης δυσπραξίας, τὰ τέκνα τῶν ὁμοῦ, ἕνεκα ἰδιαιτέρων συνθηκῶν, ἀπέβησαν χοιραδικά.

Ὅστω ἢ ἐκ γενετῆς ἢ συγγενῆς χοιράδωσις παρατηρεῖται εἰς τὰ παιδία τῶν πλείστων οικογενειῶν. Πολλὰ τῶν παιδίων τούτων ὀλίγας ἡμέρας ἢ καὶ μῆνα μετὰ τὴν γέννησιν τῶν δύνανται ὁ πολυάσχολος ἰατρὸς νὰ ἴδῃ φέροντα ἐπὶ τῆς τοῦ τριχίωτοῦ τῆς κεφαλῆς δέρματος, ἢ τοῦ προσώπου, ἢ καὶ τοῦ λοιποῦ σώματος ἐξανθήματα impetigo (ἐμπυοσύτου), ἢ ἐκ(έ)ματα, ἢ ἐρθηκίαι, ἢ καὶ ἐξογκώσεις τῶν λεμφικῶν ἀδένων, σημεῖα ἀνεπίσημα χοιραδικῆς συγγενεῖς δυσπραξίας. Ἡ τοιαύτη δὲ χοιράδωσις ἀνεπίσημα χοιραδικῆς συγγενεῖς δυσπραξίας. Ἡ τοιαύτη δὲ χοιράδωσις ἢ μετεδόθη ἐκ τῶν γονέων αὐτῶν, χοιραδικῶν ὄντων ἄλλοτε, ἢ παρατηρήθη εἰς παιδία γεννηθέντα ἐκ γονέων δυσαναλόγου ἡλικίας, ἢ ἐκ γονέων συγγενῶν ἀλλήλοις ἐξ αἵματος, ἢ ἐκ γονέων ἀδυνατίου κράσεως, ἢ παθόντων σφελιν, ἢ ἐπιρρεπῶν εἰς μέθην. Ἡ δ' ἐπίκτητος χοιράδωσις παρατηρήθη εἰς παιδία, ἕτινα ἐστερήθησαν τοῦ φυσικοῦ μητρικοῦ γάλακτος, καὶ ἐτροφίσθησαν δι' ἀλευρωδῶν οὐσιῶν, ἢ διὰ τροφῶν προτύχιον καὶ ἀνεπιτηδεῶν πρὸς ὀρέψιν, ἢ κατοικούντων εἰς ὑγρὰς σκοτεινὰς καὶ ἀνηλίους κατοικίας, ἢ ἔπαθον ἐκ νόσων τινῶν προηγουμένως, ἰδίως ἰλαρχῆς καὶ κοκκίτου. Ἦν τῆς τελευταίας μάλιστα νόσου πολλὰ ἔχω παραδείγματα παιδίων, ἕτινα παθόντα ἐξ αὐτῆς μετέπειτα ἔπαθον ἐκ φυματιώσεως τῶν πνευμόνων. (ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΑΜΜΩΝΙΟΥΡΙΑΣ.

ὑπὸ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ Α. ΓΚΙΖΗ (ἐν Ηλείᾳ).

Πρὸ πολλοῦ παρατήρησαν τὴν ἀμμωνιακὴν μεταμόρφωσιν τῶν οὐρῶν, οὐ μόνον τῆς ἐπαρῆς τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἀκόμη ἐν τῇ κύστει αὐτῆς, ἀγνοοῦντες τὴν ἀληθῆ φύσιν καὶ αἰτίαν τῆς τοιαύτης ἀλλοιώσεως. Τὸ πρόβλημα βεβαίως τοῦτο δὲν εἶναι νέον, ἀλλ' ἦτο ἄλυτον ἀνευ τῆς χημείας. ἤδη, ἐν τούτοις, Βοῦτλιανε (1721) εἶχεν ὑποπτεύσει τὴν ἐντὸς τῶν οὐρῶν παρουσίαν οὐσίας τινὸς ἰδιαιτέρας, ἧς ἢ εὐκαλὸς ἀποσύνθεσις ἤθελεν εἶσθαι αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου· ἢ οὐσία αὕτη ἐσπούδασθη λαμπρῶς ὑπὸ τοῦ Fourcroy καὶ Vauquelin, (Annales de chimie, p. 57 etc.), οἵτινες τὴν ὀνόμασαν οὐρία καὶ οἵτινες ἀπέδειξαν σύναμν τὴν τε εἰς ἀνθρακικὴν ἀμμωνιακὴν μετατροπὴν αὐτῆς, καὶ τὴν ὀλίγον κατ'ὀλίγον ἐξερχάνισιν αὐτῆς καθόσον τελεῖται ἢ τῶν οὐρῶν ἀλλοιώσις. Ἄλλ' οὔτοι ἐνόμισον ὅτι ἢ τῆς οὐρίας ἀποσύνθεσις ἢ δύναντο νὰ ἐκτελεσθῇ αὐτομ αὐτῶς ὑπὸ τῆς ἐπῆρειαν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ ἰδίως

τὴν τοῦ βρασμοῦ ἀλλὰ κατόπιν ὡς οἱ κκ. W. Prout καὶ Boussingault (annal. de chimie, pag. 372 et Recherches sur la quantité d'au-
moniaque contenue dans l'urine 1850) ἀπέδειξαν, ἦτο διπλῆ·
πλάγη, οὐχ' ἦττον ὅμως ἐν σπουδαίῳ ἀποτελέσματι ἐξαχθὲν ἐκ τῶν πι-
ραμάτων αὐτῶν ἦτον, ὅτι ἡ οὐρία ἀλλοιοῦται πολὺ εὐκολώτερον ἐν τοῖς
οὔροις ἢ ἐν τῷ ὕδατι· ἔπρεπε λοιπὸν ἐντὸς τῶν οὔρων νὰ ὑπάρχῃ στοι-
χεῖόν τι ὑπερ συνειέλει εἰς τὴν μετατροπὴν αὐτῆς· τῷ ὄντι, ἀπέδειξε
ἀφ' ἐνός μὲν τὴν ὑπερξίν οὐσίας· τινὸς ἰδίως λευκομακτοειδοῦς, ἀφ' ἑτέρου
δ' ὅτι ἐπὶ τῇ προσθήκῃ μείζονος ποσότητος λευκώματος, αἱ τῆς οὔρας
διαλύσεις ἠλλοιοῦντο ἐντελέστερον καὶ ταχύτερον· οὕτως λοιπὸν ὑπέδειξε
οἱ πρῶτοι θεωρήσαντες τὴν εἰς ἀνθρακικὴν ἀμμωνίαν μεταμόρφωσιν τῆς
οὔρας ὡς ἀληθῆ τινὰ ζύμωσιν, τὸ λεύκωμα τῆς οὔρας ἦτο τὸ ἐνεργὸν
στοιχεῖον.

Μετ' αὐτοῦς κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτω ἐποχὴν, L. Proust (Annales de
chimie et de physique p. 259) εἰσήγαγε νέον στοιχεῖον ἐν τῷ ζυμω-
ματι τούτῳ, τὴν ἀνάγκην δηλονότι τῆς συνδρομῆς τοῦ ἀφυγάνου, δυνα-
θείς νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ εἴς ἔτη (1794—1800), ἄνευ ἐπιπτώσεως ἀλλοιώ-
σεως, οὔρα περιεχόμενα ἐν τινι φυκλιδίῳ πλήρεις καὶ ἐρμητικῶς κλει-
σμένῳ· τοιαύτη ἡ γνώμη τοῦ τε Gay-Lussac καὶ Liebig· ἐπὶ τέλει·
ὁ M. Dumas (Traité de chimie p. 538 etc.) ὅστις ἔσχε τὴν τιμὴν ἐπὶ
προσδιορίσει τὴν ἀκριβῆ ἐξίσωσιν, καθ' ἣν ἡ οὔρα μετατρέπη εἰς ἀνθρα-
κικὴν ἀμμωνίαν ($C^2 H^4 Ar O^2 + 2Ho = 2CO^2 + 2A^2 H^4$) παραδέχθη τὴν
αὐτὴν ἐπέμβασιν τοῦ ἀφυγάνου ἐπὶ τῶν περιττωματικῶν λευκομακτοειδῶν
στοιχείων τῶν οὔρων, μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι τὸ ἀφυγάνον ἐπιπρὸν
ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω οὔσιων τῶν οὔρων μετατρέπεται αὐτὸς εἰς ἀζωτοσχοῦν ζύ-
μην, ἣτις κατόπιν ἐπιφέρει ταχέως τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς οὔρας.

Ἄλλὰ κατὰ τὸ 1859 ὁ κ. Pasteur ἐν τινι περιώνυμῳ διατριβῇ εἰπὶ
τῶν αὐτομάτων ἀετομέτων γενέσεων (Pasteur mémoire sur les ge-
nerations spontanées· annal. de chimie et de physique 1859 p. 850)
ἀπέδειξε κατ' ἀρχάς μὲν ὅτι ἡ ἐπιπρὸν ἀέρως, ὑποστάτος τὴν ἐρυθρὰν
θερμοκρασίαν, δὲν εἶναι πλέον κατ' ἀλλήλου· πρὸς παραγωγὴν τῆς ζύμω-
σεως· δὲν εἶναι λοιπὸν τὸ ἀφυγάνον, (ὡς τὸ τοιοῦτον ἐνόμιζον οἱ ἀρχαῖοι
συγγραφεῖς), ὑπερ μετατρέπεται εἰς ζύμην τῆς λευκομακτοειδοῦς οὔρας· εἴτα
δὲ ἐντὸς τοῦ τοιοῦτου οὔρου, ὑπερ δὲν ἀλλοιοῖ ὁ ἀὴρ κεκαθαμένος ὑπὸ
τῆς θερμότητος, ἐμβυθίζει τεμάχιόν τι ἀμιάντου, φέρντο· διαφύρου τῆς
ἀτμοσφαιρας μικροοργανισμοῦς, ὅτε ἡ ζύμωσις ταχέως παράγεται, ἐντὸς
δὲ τοῦ ἀλλοιωθέντος οὔρου παρατηρεῖ τὴν παρουσίαν μικροζύμων (corpus-
cules en chapelets), καὶ ὑποθέτει ἤδη ὅτι αὐτὰ τὰ ὀργανικὰ προϊόντα ἦσαν
τὸ πρῶτον ἐν τῇ μετατροπῇ τῆς οὔρας· στοιχεῖον, οὐχ' ἦττον ὅμως
πάντοτε μετ' ἐπιφυλάξεως ἐξέφραζε τὴν γνώμην του ταύτην, ὅτε ὑπὸ

τὴν ἐμπνευσιν αὐτοῦ εἰς τῶν μᾶλλον διακεκριμένων καθήγητῶν ὁ κ.
Van Tieghem (Recherches sur la fermentation de l'urée et de
l'acide hippurique Paris 1861) ἀναλαβὼν τὴν ἐντελεθὴ λύσιν τοῦ ζυ-
μωματος τούτου ἀπέδειξε διὰ σειρῆς ποικίλων πειραμάτων, τὴν σταθερὰν
ὑπερξίν τῶν φυτικῶν ὀργανισμῶν, ὅσῳκις ἡ οὔρα ὑφίστατο τὴν ζύμωσιν,
καὶ τὴν στενὴν σχέσιν τὴν μετὰ τῆς εὐκόλου ἢ δυσκόλου ἀναπτύξεως
αὐτῶν καὶ τῆς ταχέως ἢ βραδείας τῆς οὔρας μετατροπῆς. Οἱ δὲ φυτικοὶ
οὔτοι μικροοργανισμοὶ σύγαινται ἐκ σφαιρικῶν σωματίων ἀλλήλοις συνα-
πυμένω δίκην κομβολογίου μᾶλλον ἢ ἦττον ἐπιμεμηκυσμένου κινουῦν-
ται δὲ ζωηρῶς καθόσον παράγεται ἡ ζύμωσις, ταύτης συντελεσθείσης
καταπίπτουσιν ἐν τῷ περιμένει τοῦ ἀγγείου, ἐνθα συντρίβονται καὶ κατα-
στέφονται, ἡ δὲ πρὸς ζύμωσιν ιδιότης αὐτῶν ἐλαττοῦται εἴτα ὀλίγον
κατ' ὀλίγον.

Τούτων λοιπὸν οὕτως ἐχόντων, ἡ τῆς οὔρας ζύμη ἀναπτύσσεται ἰδίως
ἐν ὕδατι, ἔπερ σὺν τῇ οὔρῃ περιέχουσιν ἐν διαλύσει καὶ λευκομακτοι-
δεῖς οὔσιαις.

Μόλι· αἱ τοῦ Pasteur καὶ Van Tieghem ἐργασίαι ἐπὶ τῆς ζύμωσεως
τῆς οὔρας ἀναφάνησαν, ἀμέσως ἡ κλινικὴ ἐφάνη ὑποστηρίζουσα τὰς θεω-
ρίας ταύτας, ὅτε κατὰ τὸ 1864 ὁ Traube ἐδημοσίευσεν παρατήρησιν
τινα ἀσθενοῦς προσβεβλημένου ἐπὶ διετικῶν ὑπὸ παθήσεως τῆς κύστεως,
ὅτι οὔρα ὄντα ὀξεία καὶ ἐνεργήσαντες αὐτῷ τὸν καθοστηρισμὸν ἐγένοντο
ἀμμωνιακά, ὁ καθοστήρ λοιπὸν δὲν ἦτον αἰτίαι τῆς ἐν τῇ κύστει εἰσόδου
τῶν μικροοργανισμῶν, ἡ παρουσία τῶν ὀσίων προεκάλεσε τὴν ζύμωσιν·
ὁ Niemeyer ἀναφέρει ἀκόλουθόν τι γεγονός καὶ ὁ Neubauer et Vogel
(de l'urine et des sédiments urinaires p. 154, 313) δὲν διαστέλλουσιν
ἐπίσης καὶ οὔτοι, ὅπως παραδεχθῶσιν τὴν τοιαύτην τοῦ Pasteur γνώμην.

Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1874 ὅτε ἐδημοσιεύθη ἡ περιώνυμος τοῦ καθη-
γητοῦ Gosselin, περὶ τοῦ κινδύνου τῶν ἀμμωνιακῶν οὔρων, μονογραφία
(L'urine ammoniacale et la fièvre urinaire p. 530 1874), γενο-
μένης συζητήσεως ἐν τῇ ἐκτριβῇ ἀκαδημικῇ ὁ κ. Pasteur, ὅστις κατὰ
τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐρεῦνης δὲν ἐνησχολήθη ἢ περὶ τῆς ζύμωσεως τῶν οὔ-
ρων ἐκτὸς τῆς κύστεως, δὲν ἐδίστασε νὰ βεβαιώσῃ ὅτι καὶ ἐν τῇ κύστει,
ὡς ἐν τῷ ἐλευθέρῳ ἀέρι ἡ παρουσία τοῦ φυτικοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι ἀπαι-
μίματος πρὸς παραγωγὴν τῆς ἀμμωνουρίας, μέσον δὲ τῆς ἐν τῇ κύστει
εἰσόδου αὐτοῦ εἶναι ὁ καθοστήρ κακῶς καθαρισθείς, ἐπὶ τούτῳ δὲ εἶπεν,
ὅτι ἐάν εἴχε τὴν τιμὴν νὰ ἦεν χειρουργός, οὐδέποτε ἤθελε τολμήσει νὰ
καθοστήρῃ ἀσθενῆ τινὰ ἄνευ τῆς πλέον δραστηρικῆς προφυλάξεως, χωρὶς
ἄλλῃ πρὸ πάντων ὑποβάλλει τὰ ἐργαλεῖα αὐτοῦ εἰς θέρμανσιν.

Οἱ Bussy, Mialhe καὶ Dumas παραδέχθησαν τὰς ἰδέας ταύτας τοῦ
Pasteur ἐναντίον τῶν ὀσίων ἐκηρύχθησαν αἱ Gosselin, Blot καὶ Ri-

cord, στηριζόμενοι επί γεγονότων καθ' ἃ τὰ οὖρα εὐρήθησαν ἀμμωνιακὰ οὐδὲ ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐξόδου αὐτῶν καὶ ἄνευ προηγουμένου καθετηρημένου.

Ὁ κ. Pasteur ὑπεστήριξε τότε, ὅτι ἡ ζύμη ἠδύνετο νὰ ἐδεύη διὰ τὰς τριχοειδοῦς σωλήνας, ἀπὸ τοῦ ἐλευθέρου ἄκρου τῆς οὐρήθρας μέμνου τοῦ τραχήλου τῆς κύστεως, τοῦ σωλήνος τῆς οὐρήθρας παρουσιάζοντι διὰ τὰ μικροβία εὐρυτάτην δίοδον.

Ὁ Béchamp (Montpellier médical, 1874 καὶ 1876) ἀποδεικνύει ὡς δύσκολον τὸ τοιοῦτον, καθότι τὰ τοιχώματα τῆς οὐρήθρας εὐρίσκονται ἐν ἐπαφῇ ἕνεκα τῆς συνήθους ὑγρότητος αὐτῆς, πρὸς δὲ ὅτι τὸ πῦρ ἐστραμμένον πρὸς τὰ κάτω ἐμποδίζει τὴν ἐν τῇ οὐρήθρᾳ εἴσοδον τῶν μικροζώων· οἱ δὲ ὁπαδοὶ τοῦ Pasteur ἐπέμενον, λέγοντες ὅτι τὰ μικροβία δὲν διέτρεχον αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τὸ μήκος τοῦ σωλήνος τῆς οὐρήθρας, ἀλλ' ὅτι τὰ σπέρματα αὐτῶν πολλαπλασιαζόμενα ἔφθασαν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον αὐτῆς. Ὁ δὲ Mialhe 1875, τῷ ὄντι ἀνέτρεψε τὰς θέσεις τοῦ Bussy καὶ Dumas (οἵτινες χωρὶς ν' ἀρνῶνται τὴν ἐν τῇ κύστει μετατροπὴν τῶν οὐρῶν διὰ τῶν μικροζώων), ἐνόμιζον δυνατὴν τὴν ἐν τῇ περιστάσει μετατροπὴν τῆς οὐρίας ἐν αὐτῷ τῷ αἵματι καὶ τὴν διὰ τῶν νεφρῶν ἐξόδον τῆς ἀνθρακικῆς ἀμμωνίας σχηματιζομένης οὕτω ἐκ τῶν οὐρικών ὁδῶν. (ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIROP D'HYPHOS-PLANTES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἐπὶ τοῦ χημικοῦ JAMES FELLOWS.

Τὸ περι οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει·

Τὰ κυριώτερα τοῦ ζωικοῦ ὁργανισμοῦ συστατικά, Κάλιον καὶ Ἰάτανον. Ὁξειδωμένας ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγγανήσιν Ἰονικὰ, Κινίνην καὶ Στραχνίνην. Καὶ τὸ ζωτικὸν θεμελιώδες συστατικόν, τὸν Φῶσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοταγῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάριστον τὴν γεῦσιν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοικῶς, καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Μεγάλην ἐκτίμησιν ὑπέλαψεν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ διὰ τὸ ἀνίσχυρον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρονίης βρογχίτιδος καὶ ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὁργάνων παθήσεων. Οὐχ' ἦτον δὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀπηνείας. — Αἱ Θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνεργεῖαι ἀποδοτέαι εἰς τὰς τοιαύτας

καὶ Θεραπευτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος δι' ὧν αἱ διάφοροι ὁργανικαὶ λειτουργίαι ἐπανερχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καὶ ἐν περιπτώσει ἐνδείκνυται ἡ τῆς ἐνευρώσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς Θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὰ μέγιστα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ὕφεσιν, ρυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφησιν καὶ μετὰ τῶν Θεραπευτικῶν οὐσιῶν μεταβάλλει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἐκάστη φιάλη περιέχει 8 οὐγκίας, ἤτοι 50 περίπου δόσεις.

Ἐπίσκειται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ. Πᾶσα περὶ τούτου ἀγγελικὴ ὕφισται μόνον διὰ τὰ ἱατρικὰ περιοδικά.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.

KATA L. ROSSENTIAL.

Σκευαζομένη εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς Ἀδελφῆ ἐν Jena (Γερμανία)

YPO R. SLATZ.

Βραβευθεῖσα ἐν Βρυξέλλαις, ἐν Ἀλλῃ, ἐν Φρανκφούρτῃ καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ἡ διάλυσις αὕτη ἐνέχει ἄπικτον τοῦ νεοῦ κρέατος τὰ Θεραπευτικὰ συστατικά πλὴν τοῦ λίπους καὶ τῶν νεύρων. Οὐδόλως διεγείρει πεπτομένη καὶ ὑπὸ τῶν λίαν ἀσθενῶν στομάχιον τῶν οὐδὲν ἕτερον στερεῖς ἢ ὑγρὰς τροφῆς εἶδος ἀνεχομένων, πρὸς δὲ κέκτηται γεῦσιν λίαν εὐάριστον ὅπου κρέατος.

Περὶ τῆς διαλύσεως ταύτης πολλὸς μετ' ἐπαίνων λόγος γίνεσθαι ἐν τῷ συγγράμματι Sammlung, klinischer Vorträge ὑπὸ Richard Volkmann ἀρ. 62, καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Wiel, ὡς καὶ ἐν τοῖς περιοδικοῖς Gesundheits ἀρ. 14, 1882, καὶ Wiener Medicinal Presse ἀρ. 2, 1883.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, ἐν Ἀθήναις δὲ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ καὶ τὸ Φαρμακεῖον Α. Τσερῆχη. Ὁδ. Μόλωνος.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἢ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιεῖαν.

Διαλαμβάνουσα

Περὶληψὶν ὁπατῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἱατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συνταγολογιῶν τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν· Τοξικολογίαν, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητηρία· Φαρμακιοτικῆς δοκιμασίας· Φαρμακοποιῶν κτηνιατρικῆς, ὁμοιοπαθητικῆς· Θεραπευτικῶν ἐγκόλλιον, ἄπαντα τὰ νέα φάρμακα· γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

YPO DORVAULD.

Ἐκδοσις 10η ἐντελῶς ἀνοικνευκασθεῖσα ἐκ 1000 σελ. κειμένων. Σχίματα ἐν τῷ κειμένῳ. Ξένη ὀνοματολογία.

Ἐδρίσκεται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλιανοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαλιανὸν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ὁδ. Πινακοτῶν 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς: EASTERN AGENCY Karakeuy Deirmen Han.

Ἡ διεύθυνσις EASTERN AGENCY ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφημερίδας. Λίθαι ἐμπορικᾶς πληροφορίας περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὑποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσει εἰς τὰ ἐν Ἑuropῇ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Ἑuropῆς καὶ Ἀμερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἴδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπάγγελμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κκ. ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρῆσιν.

BIBLIOGRAPHIKON ΔΕΛΤΙΟΝ

Α. Δ. Πρωργαντᾶ. — Στοιχεῖα Ἱατροδικαστικῆς. Τόμ. Α'. Ἀθῆναι 1885. Τιμὴ τοῦ ὅλου συγγράμματος Δρ. 25⁰⁰ πληρωτέα ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τοῦ Α'. τόμου. Ἐδρίσκεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Μπέκ.—Ἔ Β'. τόμος ὑπὸ τὰ πιεστήρια.

Publications du Progrès médical. Paris. 14. Rue de Carnes.

DE L'APHASIE

et de ses diverses formes

par L. DE BERNARD.

Un volume in 8° de 271 pages, avec 32 figures. — Prix 4 fr.

D'ESPINE ET PICOT. — Πρακτικὸν ἐγγχειρίδιον τῶν νοσημάτων τῶν παιδῶν. — Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ **Ed. Esquirol** μετὰ σημειώσεων καὶ προσθηκῶν καὶ πλήρους θεραπευτικοῦ ἐγχειρίδιου ἐν τέλει τοῦ συγγράμματος. — Τιμὴ τοῦ ὅλου συγγράμματος Δρ. 16.

Παύλου Ἰωάννου. Καθηγητοῦ. — Ἐγχειρίδιον Χειρουργικῆς. — Πρὸς χρῆσιν τῶν τε φοιτητῶν τῆς ἰατρικῆς καὶ τῶν πρακτικῶν ἰατρῶν μετὰ 148 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ. — Ἀθῆναι. — 1884. — Τιμὴ τοῦ βιβλίου Δραχμαὶ 15. — Ἐδρίσκεται ἐν ταῖς βιβλιοπωλείαις τῶν κκ. Κ. Βίλμπεργ καὶ Κ. Μπέκ ὡς καὶ παρὰ τῷ κλητῆρι τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Δημοπούλου